

Csokonai Vitéz Mihály

MELYIK A LEGJOBB CSÓK?

Madame! azt kérdezed tőlem, melyik a legjobb csók? S ha megfejtem ez édes kérdést, fogadod, hogy jutalmul ezt a legjobb csókot ajánlod énnekem? Te tudod, hogy a fiúi és baráti csóknál egyebet nem esmérek, de jól látom, hogy ezeket nem is érted a te kérdésedbe. Jól látom én azt, hogy a szerelem rózsáiba termett csókokról tudakozol, eléggé megmagyarázta azt nékem a te kecsegtető pillantásod, amely nem komor filozófusi feleletet várna éntőlem, de minthogy én abba a paradicsomba járatlan vagyok, s ama jónak és gonosznak tudásának fájáról azon édes gyümölcsöket még nem szedtem, csak úgy felelek fontos kérdésedre, amint a természet, az értelem és a filozófia világosítanak. Én tehát azt mondom, hogy a szeretetre érdemetlen tárgyak mindazok, valamelyekben szeretet nem található. A szeretet egy oly titkos vonó erő és sympathia, mely csak oda szívódik, hol szeretetének viszontaglását érzi. A pompa, a cifraság, a kincsek érzéketlen dolgok, nem érdemlik a szívnek szerelmét. Az az indulat, melyet az emberekben ezek támasztanak, sokat különböztet attól, melyet igaz szeretetnek lehet mondani. Vak halandók! kik annyira esdeklettek a vagyon után, nézzétek el ezt a záros koporsót, melybe a döglött aranyat őrizitek, szégyenüljete el. Micsoda szerelmet s gyönyörűséget találhat a ti szívetek egy oly holt szépségben? Szomorú tévelygés! Vak szeretet! Csak a lélek méltó a szeretetre, mert csak a tud visszaszeretni, s csak a méltó a szeretőre. A szeretetnek legtisztább s legszentebb adója a csók, ez a mennyei maradvány, mely a megromlott földet elhagyó istenek édes nektárjának és ambróziájának egyedül való maradványa. Valósággal kellemetes egy dolog az a csók, melyet egy szép orcának piros rózsáiról szedünk. Valósággal, aki a dolgot úgy érti, mint ti értitek, szerelmes szerencsés szeretők, azt fogja mondani, hogy megholt állat az a csók, amelyre a megcsókolgatott szépség csókot nem ad vissza, és az én értelmem szerint is az a legjobb csók – mert nem méltó a csókra semmiféle olyan tárgy, mely a csókra csókot nem ad vissza – és így tehát azok az édes összecuppanásaik két szerelmes ajakaknak, midőn egyik száj a másikat verdesi, mikor Ámor a legkellemetesebb bosszúállással ugyanazon pontban lövi ki mind a két nyílát: ezek mondom a valóságos csókok, mikor igazságos felosztással annyit adunk egymásnak, mint amennyit elveszünk. Csókolja tehát valamely válogatott száj a mellet, akár a homlokot, akár a kezét, de rám nézve sohasem történjen meg, hogy az én gyönyörű asszonykámnak egyebet csókoljam, hanem csak azt, ami visszacsókoló, t. i. az ő szácskját, amelyre akkor kiszalad mind a kettőnknek a lelke, és az maga is csókolódik, s a körülötte lebegő lehetekkel életet ad a csókoló rubintok szép kincsének;

Mihály Csokonai Vitéz

QUALE È IL BACIO PIÙ BELLO

Madame! Vuoi sapere da me quale è il bacio migliore? E se risolvo questo dolce dilemma, prometti di offrirmi il bacio più bello per premio? Tu sai che io non conosco altro bacio che di quelli che si danno i ragazzi e gli amici fra loro ma, vedo bene, tu non intendi includere questo nemmeno fra le domande. Ho capito benissimo che tu stai chiedendo informazioni sui baci prodotti mediante le rose dell'amore, e ciò me l'ha sufficientemente spiegato il tuo sguardo promettente, il quale non aspetta da me una spiegazione seria, filosofica. Giacché non sono un esperto di questo paradiso, e finora non ho colto quei frutti dolci dall'albero della conoscenza del bene e del male, posso rispondere alla tua domanda importante soltanto secondo l'illuminazione che la natura, l'intelligenza e la filosofia ci danno. Per cui io affermo che non sono degni di essere amati quei soggetti, nei quali non dimora l'amore. L'amore è una forza magnetica invisibile, una simpatia che si manifesta soltanto laddove il suo amore è corrisposto. Il lusso, i fronzoli, i tesori sono oggetti privi di sensibilità alcuna, quindi non degni dell'affezione del cuore. La passione che essi suscitano nella gente è molto diversa da quello che si può definire vero amore. Ciechi mortali! voi, che morite dietro le ricchezze, guardate a questa bara in cui custodite sotto lucchetto l'oro carogna e vergognatevi. Che razza d'amore e di piacere può trovare il vostro cuore in una simile bellezza che vita in lei non ha? Che triste smarrimento! Che amore cieco! L'anima soltanto è degna d'amore, perché essa è la sola capace d'amare con reciprocità, è l'unica che merita colui che sa amare. Il donatore più puro e più santo dell'amore è il bacio. Quest'anticipo del cielo è l'unico avanzo del nettare e dell'ambrosia degli dei, che sono andati via dalla terra caduta nel peccato. È davvero tanto piacevole il bacio colto dalle rose rosse di due belle guance. In verità, colui che concepisce la cosa come voi, fortunati amanti innamorati, definirà una carogna il bacio al quale la bella donna baciata non corrisponde con un bacio, e anche secondo me il bacio più bello è quello, – infatti, non è degno di un bacio nessun soggetto che tale bacio non contraccambi con un bacio – quando due labbra innamorate scoccano nell'atto di accarezzarsi l'un l'altra nel momento in cui Cupido invia con la più piacevole vendetta le sue due frecce. Per me, dico io, i veri baci sono quelli che si danno e si riprendono con giusta divisione, in quantità uguale.

Bacino pure le labbra scelte il seno o la fronte o la mano ma, quanto a me, non succeda mai di baciare altro che quella parte della mia bellissima signora che restituisce baci, cioè la sua boccuccia, per la quale cosa, il fiato di ambedue sfuggirebbe di sicuro unendosi in un bacio anch'esso, e con i respiri che si librano intorno a lei

akkor azok a meglelkesedett csókok egy kisdéd cuppanásba a legnagyobb dolgokat beszélük el egymás közt, s azokat a legédesebb titkokat, melyeket csak ők értenek, s mások belőle semmit sem tudnak.

Ilyen gyönyörűséget érez egy lélek a másikkal egyesülvén; ilyen csókokat érez egy száj a másikba ütödvén; és valamint az ilyen csókok megcsókoltatnak, úgy a lélek is összetalálkozáván, szeretnek és visszaszerettetnek.

1790

darebbe vita al bel tesoro dei rubini bacianti; e allora, quei baci entusiasti, in uno scocco innocente, si racconterebbero le cose più grandi, i segreti più dolci, comprensibili soltanto da loro, all'insaputa degli altri.

Tale è il piacere percepito da due anime unite, tali sono i baci sentiti dalle labbra quando si toccano; e come questi tipi di baci si fanno baciare, così amano e ricambiano l'amore le anime quando s'incontrano.

1790